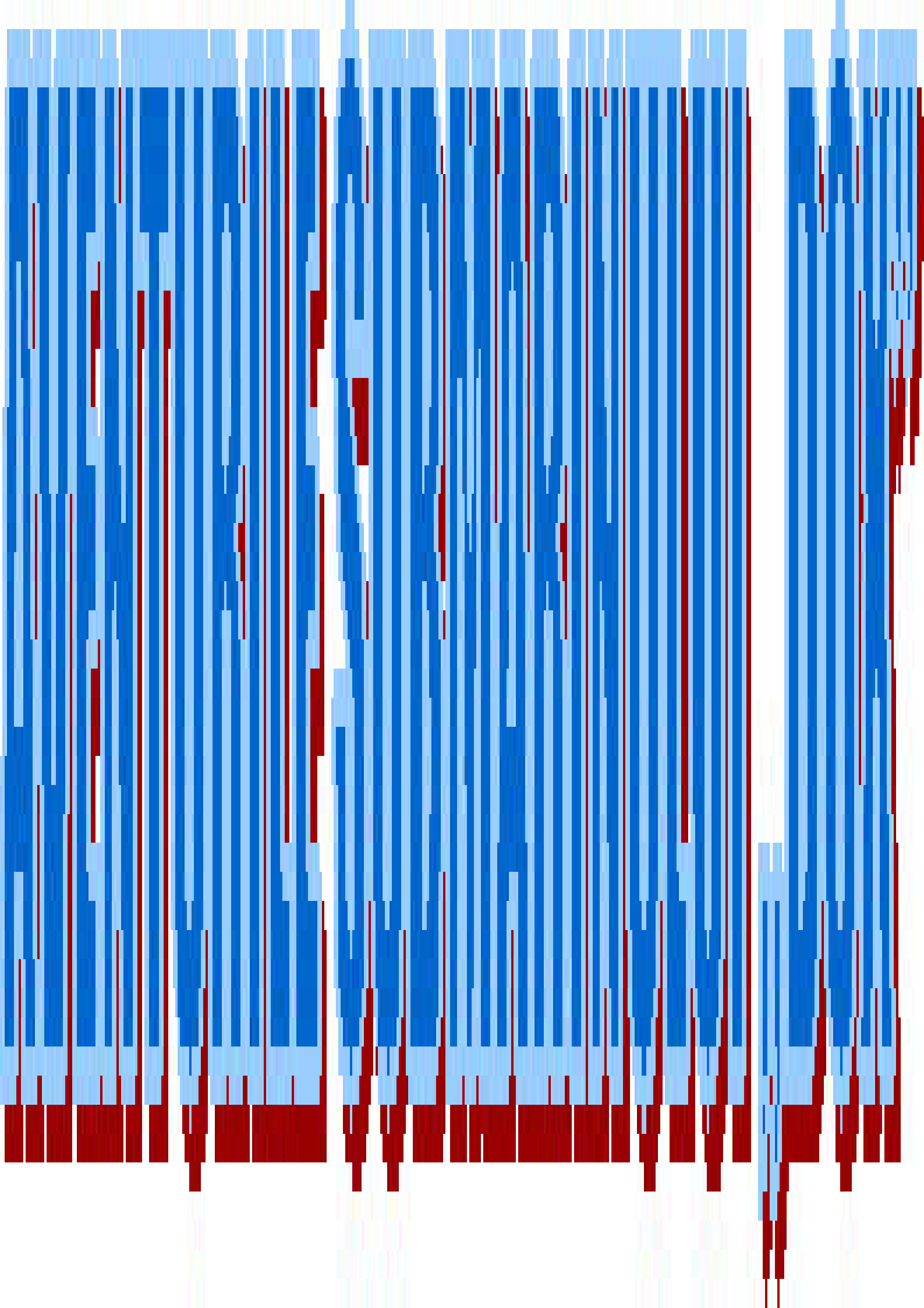
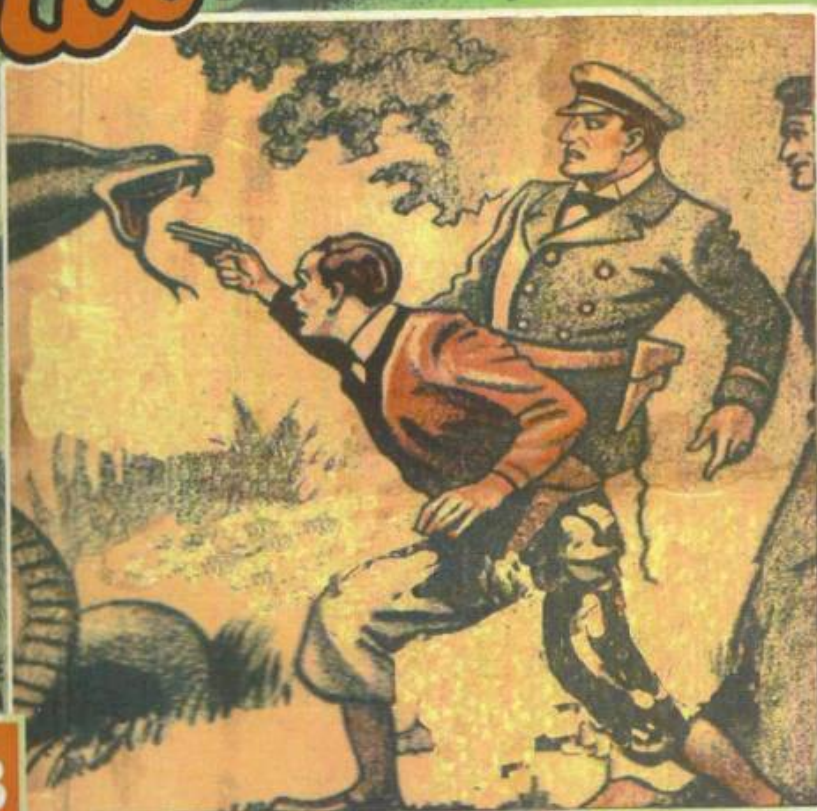

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

113

Lupte cu șerpi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 113

LUPTE CU ȘERPI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. O ÎNTÂLNIREA SECULARĂ

— **COLO ÎN FUND E PATNA** — zise căpitanul — să coborâm aici din barcă, pentru a nu bate la ochi intrând cu ea de-a dreptul în oraș.

Dădu poruncă proprietarului sampanului închiriat la Mongair, să tragă la malul drept al Gangelui. Acolo zărise un loc prielnic pentru debarcat: brâul de bambuși care mărginea fluviul, ere întrerupt pe o distanță destul de bună.

Spre mirarea camarazilor, conducătorul sampanului rămase îngrozit când i se dădu porunca aceasta. Căpitanul crezu la-nceput că indianul să temea, probabil, să acosteze acolo pentru că în locul acela era o adăpătoare de animale sălbatece. Și când îi spuse omului că nu trebuia să-i fie teamă de asta, deoarece camarazii erau toți bine înarmați, omul răspunse:

— Sahib, eu nu mă tem de stăpânul junglei și nici de Gaj, elefantul care obișnuiește să se adape acolo. Dar nu departe de adăpătoare locuiește Dranir, sfântul și nu e bine să vii în apropierea lui.

— Asta-i acum! Ți-e teamă de un om și nu ți-e frica de tigru, stăpânul junglei? răsă Farrow. Pai atunci trebuie să fie un om cu totul deosebit. Nu cumva sfântul acela e un mare bandit și ucigaș?

— O, Sahib, nu-l insulta pe sfânt! strigă omul speriat. Se va răzbuna îngrozitor pentru asta, are în mână moartea cea mai sigură și grozavă. Mai bine să ne apropiam de oraș, Sahib, știu eu acolo un loc bun pentru debarcare.

— Dar eu aș avea poftă să-l cunosc pe acest Dranir. Un om care insuflă atâta frică compatrioților săi, merită să fie privit de aproape. Afară de asta n-aș vrea să debarc aproape de oraș.

— Sahib, te previn încă odată, nu-l întărâta pe Dranir! se rugă indianul. Se mânie când vine cineva în apropierea lui și mulți cutezători și-au pierdut viața.

— Atunci am avut dreptate, când am spus că e un ucigaș! spuse Farrow, mânios. De ce să omoare călători nevinovați, care vin întâmplător în apropierea lui? Cu atât mai mult atunci vreau să-l cunosc. Trebuie să-l predau justiției, ca să-i pedepsească pentru nelegiuirile sale.

— Sahib, el nu omoară cu mâna lui — șopti indianul cu teamă — e numai stăpânul acelor care aduc moartea.

— Și cine sunt aceștia? întrebă căpitanul.

— Sahib, nu cutez să-i nuntesc.

— Ciudat! mormăi Farrow. Haide, du-ne acum la mal! Trebuie să lămurim noi taina asta.

Firește că și ceilalți camarazi, în primul rând George, erau de părere să facă o vizită acelui sfânt ciudat. Indianul însă se arătă atât de înspăimântat, încât căpitanul fu nevoit să se răstească la el ca să tragă la mal. Și când se supuse, în cele din urma, făcu ce făcu ca să nu acosteze la locul liber dintre bambuși, ci ceva mai deoparte, în mijlocul trestiilor.

Căpitanul îl mai certă nițeluș pe indian pentru această neascultare, îi dădu apoi plata cuvenită și părăsi sampanul împreună cu tovarășii săi: George, doctorul Bertram, Petre și Kard.

Toți râseră de graba cu care se-ndepărtă indianul, dar Farrow zise cu seriozitate:

— Îndărătul acestui lucru trebuie să fie un mister, legat de mari primejdii, poate. Eu nu pot crede însă că la o atât de mică apropiere de oraș să locuiască un indian care ucide de-a dreptul călători nevinovați. S-ar fi amestecat de mult autoritățile dacă ar fi fost așa. Cu toate acestea, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Aș vrea să știu numai ce credea barcagiul când spunea că sfântul acesta ciudat ar avea în mână moartea sigură și grozavă. Asta îmi dă mult de gândit.

— Oh, o fi multă exagerare! zise George fără grijă. Mai mult ca sigur că Dranir acela a răspândit zvonul acesta ca să capete cât mai multe jertfe de la indienii de prin împrejurimi. Se pare că se pricepe bine în afacerea lui.

— Ceva sigur tot o fi în zvonul acesta – zise Farrow, îngândurat – așa dar, încăodată: să fim cu mare băgare de seamă! Țineți armele pregătite, poate veți avea în curând nevoie de ele!

Camarazii se cam molipsiseră de seriozitatea cu care vorbise căpitanul și-l urmară tăcuți, când el ieși pe locul liber unde nu vruse Indianul să tragă barca. O furtună grozavă trebuie să fi făcut spărtura aceasta în pădurea deasă, căci mai zăceau doborâți câțiva copaci uriași printre buruienile înalte care creșteau pretutindeni.

George se apropiase de tatăl său, care se oprise lângă unul din acești copaci și privea cu atențiune în juru-i.

— Hm, e cam misterios pe aici, George – zise căpitanul – e lesne de înțeles că superstițioșilor indieni le e frică de locul acesta. A! Uite colo o colibă mică, ascunsă în desiș! Să știi ca într-însa locuiește sfântul. Vedem noi îndată ce-i cu dumnealui.

Porniră mai departe și când ocoliră trunchiul doborât, George se dădu speriat înapoi, căci în fața lui o cobra uriașă ridicase brusc capul hidos și suiera amenințător.

Recăpătându-și sângele rece, George scoase revolverul; ținți și odată cu glonțul ce pornise din țeavă, șarpele căzu pe spate,

cu capul zdrobit.

Dar ca și cum împușcătura aceasta ar fi fost un semnal, de pretutindeni își ridicară capetele numeroase târătoare dintr-acestea primejdioase.

— Dumnezeule! exclamă doctorul – cu siguranță ca asta e „moartea grozavă” de care pomenea indianul nostru. Dranir acela se va fi priceput să domesticească într-o anumită măsură cobrele acestea. Nu putem întreprinde nimic împotriva lor căci sunt prea multe. Trebuie să rămânem liniștiți, n-avem încotro!

Așa și era. Orice mișcare neprevăzătoare i-ar fi îndemnat pe serpi să muște.

— Poate că se vor liniști iarăși dacă rămânem pe loc – șopti doctorul – trebuie totuși să încercăm să dăm înapoi; din fericire, îndărătul nostru sunt puțini șerpi.

George, care privise spre coliba din desiș, murmură:

— Se pare că indianul iese afară, am văzut mișcându-se perdeaua care acoperă ușa.

Uitând aproape de șerpii amenințători, toți priviră spre colibă. Într-adevăr, perdeaua care acoperea ușa fu dată în lături și un indian ieși de după ea.

Era un bătrân cu barba colilie, care-i alungea până la brâu. Trupu-i înalt era subțire ca o prăjină, chipul îi era numai piele și os, dar ochii-i mari străluceau de un foc tineresc.

Zâmbi batjocoritor văzându-l pe cei cinci camarazi stând nemișcați în mijlocul șerpilor, apoi strigă cu glas șuierător:

— Ce doriți, Sahibi? De ce-ați împușcat pe unul din prietenii mei?

— Frumoși prieteni! mormăi Farrow.

Apoi, tare:

— Prietenul dumitale se pregătea să ne atace și de aceea l-am omorât. Și vom face la fel cu ceilalți, dacă nu-i chemi îndată la dumneata.

Spunând asta, căpitanul trase de la brâu amândouă pistoalele și îndreptă țeavile spre șerpi. Camarazii îi urmară pilda, iar doctorul și Kard care stăteau în spate, se întoarseră binișor. Îndărătul lor se aflau numai patru șerpi, pe care i-ar fi putut împușca repede.

Bătrânul scoase un țipăt de groază, apoi răcni:

— Sahibi, nu trageți, altfel o treziți pe „Grozava”. Rămâneți locului, eu îi voi liniști pe prietenii mei!

Era atâta spaimă în toată atitudinea lui, încât căpitanul spuse cu glas coborât:

— Bine, să mai așteptăm puțin, poate ne lămurește chiar el cine e „Grozava” aia. Probabil vreo șerpoaică deosebit de mare și primejdioasă. Acum pricep de ce se tem indienii de acest bătrân.

— Uite ca încearcă chiar să liniștească reptilele! șopti doctorul. Sunt foarte curios să văd ce o ieși.

Bătrânul intrase în colibă și adusesse de acolo unul din acele flaute de care se folosesc îmblânzitorii de șerpi ai Indiei.

Se ghemui la pământ în fața colibe sale și începu o melodie ciudată. Cobrele deveniră neliniștite, își legănară trupurile încoă și încolo, dar George băgă de seamă că ochii lor își pierd strălucirea.

Deodată, când cântecul indianului era pe sfârșite, toți șerpii își lăsară la pământ trupurile ridicate și în clipa următoare camarazii auziră de jur împrejurul lor foșnete printre buruienile înalte. Șerpii se apropiară de stăpânul lor.

Trecură aproape de tot pe lângă camarazi, ba, o cobra deosebit de mare, neagră, alunecă chiar peste piciorul lui George care, firește, rămase nemișcat, plin de spaimă.

În cele din urmă se strânseseră toți în jurul bătrânului și se legănau în ritmul flautului său.

Era o priveliște nemaivăzută; înfiorătoare și doctorul zise:

— Acum pricep spaima ce o au indienii de acest bătrân. Ce facem, străbatem acum luminișul sau mergem în oraș, la Patna?

— Așa aș vrea și eu – răspunse Farrow – căci altminteri trebuie să ne croim cu greu un drum prin pădure. Bătrânul nu ne va putea vorbi acum, așa că e mai bine să mergem drept înainte. Desișul nu pare să fie atât de încâlcit acolo, ceea ce mă face să sper că vom ajunge curând pe șoseaua care duce la Patna.

— Păi, ești de părere să ne arătăm acolo, sau să urcăm iarăși în timpul nopții cursul Gangelui? întrebă doctorul.

— Eu as fi vrut să fac popas pe undeva în afara orașului și să aștept acolo până s-o lumina de ziuă – răspunse Farrow – căci trebuie să ne îngrijim de provizii noi și de o barcă cu care să ne urmăm călătoria de noapte. De tren tot n-aș vrea să mă folosesc încă, deoarece ar bate la ochi dacă ne-am ivi deodată în gară.

Camarazii se puseră în mișcare, dar abia făcură câțiva pași în luminiș, că bătrânul își întrerupse cântatul și strigă îngrozit:

— Sahibi nu pe acolo. O să dați de „Grozava”, care n-ascultă aproape nici de mine. Ea o să vă ucidă și autoritățile mă vor socoti pe mine vinovat. Mergeți înapoi și croiți-vă un drum prin desiș. Veți ajunge curând pe șoseaua care duce la oraș.

În clipa următoare își relua cântatul, căci cobrele deveniseră neliniștite.

Camarazii se opriseră locului și căpitanul spuse:

— Să-l ascultăm pe bătrân? Colo în desiș trebuie să fie pitită o cobra deosebit de primejdioasă care cu siguranță că ne va ataca, înainte de-a avea noi timp să ne apărăm, așa fi de părere să ne întoarcem mai bine.

Dar în clipa când camarazii vrură să dea urmare acestei propuneri, George strigă îngrozit:

— Dumnezeu sfinte, am văzut-o, e un exemplar neobișnuit de mare! S-a ridicat de cel puțin un metru și jumătate, dacă nu mai mult! Doctore, trebuie să fie o cobra regală.

— Naja buagarus – șopti doctorul Bertram. Drace, e într-adevăr neobișnuit de mare – măsoară pe puțin cinci metrii!

Urișa cobra ieșise din desiș și își ridicase partea dinainte a trupului.

Căpitanul privi spre bătrânul indian și văzu ca „sfântul” tremura din tot trupul. Continua să sufle în flaut cat îl țineau puterile, dar melodia nu făcea nici o impresie asupra cobrei regale.

Privea țintă la cei cinci camarazi. Dranir cânta din ce în ce mai tare și mai însuflețit, dar cobra regală nici nu băga în seamă muzica aceea ascuțită. E drept că începu să-și legene încoace și încolo trupul, dar privirea ochilor ei ramase limpede și rece.

— Luați seama! șopti doctorul. Probabil că vrea să ne atace. A, repede!

Ca un fulger uriașul șarpe zbugni spre grupul celor cinci camarazi – dar aceștia, păstrându-și sângele rece, mai găsiră timp, totuși și țintească și să tragă.

La câțiva pași în fața lui George, trupul enorm se azvârli în aer, sângerând din mai multe locuri. Nu renunță însă la atac, ci se aruncă asupra tânărului.

Acesta se dădu cu un pas înapoi, ridica revolverul și cele două gloanțe pe care le slobozii nimeriră în gâtul șarpelui.

Zbătându-se în spasmurile morții, cobra mai încearcă să-și înhațe dușmanul, dar George își vârî repede revolverul înapoi la brâu și scoase pumnalul său ascuțit, pe care-l avea în dar de la Sanja, se aplecă deodată și izbi cu toată puterea. Tăișul ascuțit reteză capul șarpelui și după câteva zvârcoleli grozave târâtoarea rămase nemișcata.

Răsufând ușurat, tânărul își șterge pumnalul, apoi zise liniștit:

— Cred că acum putem pleca de aici, căci primejdiosul dușman a fost răpus. Ce ai, doctore?

— Dumnezeu, cred că am văzut o cobră în desiș! exclamă Bertram, speriat. Să fi fost o pereche acolo? Să mergem înapoi mai bine.

— Dranir – strigă căpitanul – am ucis pe „Grozava” – putem porni acum înainte prin desiș?

Bătrânul lăsa jos flautul, privi pe Farrow cu ochi scânteietori de ură și strigă:

— Sahib, ați ucis-o pe „Minunata”, nu, pe „Grozava”. Vă așteaptă o moarte înfiorătoare din partea tovarășelor ei. Eu sunt stăpânul șerpilor și vă blestem! Plecați repede, repede, altminteri trimit după voi pe micii mei prieteni.

Spunând aceasta arătă spre șirul șerpilor care se ridicaseră în fața lui și păreau iarăși neliniștiți.

— Atunci ai văzut bine, doctore – zise căpitanul – există, așa dar, încă o tovarășă a cobrei regale în tufișul de colo. Să mergem deci mal bine înapoi.

— Eu sunt de părere s-o luăm înainte și să căutăm s-o răpunem și pe cealaltă – propuse George – altminteri ne-ar amenința tot timpul cât ne-am afla prin ținutul acesta.

— Într-o privință ai dreptate – zise căpitanul – dar mă tem că Dranir acela ne va trimite pe cap toate cobrele îndată ce ne va vedea dispărând în desișul dinaintea noastră. Afara de asta ar fi foarte primejdios să ne apucăm acum să căutăm reptila, Așa dar, înapoi – dar repede; căci bătrânul pare să fie foarte infuriat.

Dranir, „stăpânul șerpilor” – cum se numise el însuși încetă iarăși să cânte din flaut și strigă:

— Plecați repede, Sahibi, altminteri nu-i mai pot reține pe micii mei prieteni. Plecați repede, dar gândiți-vă mereu că „Grozava” vă va ucide.

— Să plecăm în liniște și nici să nu-i răspundem! șopti căpitanul. Vom veghea noi ca „Grozava” lui să nu se apropie prea mult.

Camarazii se întoarseră și străbătură luminișul, mergând înapoi; ajunseră curând la marginea desișului, dar înainte de a intra înăuntru, se auzi încă odată glasul bătrânului:

— Moartea e îndărătul vostru, „Grozava” se va răzbuna că i-ați ucis tovarășul.

— Dacă am fi niște fricoși – zise căpitanul – am lua primul tren și am părăsi Patna. O să rămână însă dezamăgit „Sfântul” acela, căci vom sfârși noi cu reptila, dacă își va face apariția, într-adevăr.

— Cică tovarășul unui șarpe ucis ar urmări pe ucigaș și l-ar omorî la rândul lui – zise doctorul – dar asta e, firește, un basm. De îndată ce vom fi părăsit desișul acesta și vom fi făcut o bucată bună pe șosea, ne vom putea considera în deplină siguranță.

— Sunt de aceeași părere – încuviință căpitanul – ar fi trebuit să i-o și spunem bătrânului că puțin ne pasă de

amenințările sale. Dar n-are decât să se bucure crezând că ne temem.

— E lesne de închipuit mânia lui, căci șarpele acela a fost într-adevăr un exemplar minunat.

— Mie îmi pare într-adevăr rău că am lăsat trupul acolo, zise George. Ar fi trebuit să-i jupuim pielea care ar fi fost un trofeu minunat.

— Și vroiai s-o târăști mereu după tine? întreba tatăl sau, râzând. Nu, George, asta nu se putea. Și ca s-o fi pus undeva bine, n-ar fi avut nici un rost. Dar hai să ne vedem de drum, desișul devine mai încâlcit aici, trebuie să ne croim un drum.

Petre și Kard se și apucaseră să înlăture piedecile, cu cuțitele lor. Lucrul mergea repede; treptat, treptat, desișul se mai lumina și în cele din urmă se zări printre tufe panglica alba a șoselei.

În cursul drumului George întoarse capul de câteva ori, căci deși nu credea în basmul cu șarpele care-i va urmări ca să se răzbune, avea totuși o presimțire ciudată. Uneori se simțea străbătut de spaimă chiar, căci i se părea că vede îndărătul său trupul ridicat amenințător al unei cobre regale. Dar când privea mai atent într-acolo, imaginea aceasta fantomatică dispărea brusc.

Era necăjit pe el însuși. Își băteau joc nervii de dânsul oare? Știa doar prea bine că nu era cu puțință ca al doilea șarpe să-l urmărească.

De aceea George nici nu cuteză să pomenească ceva tovarășilor săi de aceste năluciri, căci se lenea că va fi luat în râs. Dar când micul convoi ajunsese pe șosea, căpitanul întreabă, iscoditor:

— George, te-am văzut întorcându-te în câteva rânduri și mi s-a părut că erai speriat. Ai descoperit ceva suspect?

Încurcat, tânărul răspunse:

— Nu... n-a fost nimic... mi s-a părut numai de câteva ori că am zărit o cobra regală, care-și înalță partea dinainte a trupului. Dar când am privit mai cu băgare de seamă, dispăruse. Nici n-ar fi cu puțință așa ceva.

George privi la tatăl său și la doctor să vadă dacă nu râd de el, dar spre nespusa lui mirare amândoi rămaseră serioși.

— Aci, în India, eu nu m-aș mira de nimic, draga George – zise doctorul – așa dar nici de un șarpe care ne urmărește. Să fim deci cu băgare de seamă, atâta vreme cât vom fi pe aici.

— Nu, domnule doctor – râse George – chiar dacă mi s-a părut că am văzut-o pe acea Naja bungarus, nu cred de fel că am putea fi primejduiți printr-însa, într-un chip oarecare. Nu se poate ca un șarpe să fie îmblânzit în felul acesta. Sau crezi d-ta serios că ne-ar putea urmări?

— Cine știe de ce mijloace și forțe dispune indianul acela bătrân – răspunse doctorul – e aproape o minune chiar numai faptul că ascultă de el cobrele. Am văzut eu multe reprezentatii date de îmblânzitori de șerpi, dar așa ceva n-am pomenit încă. E o mare deosebire între a lucra cu șerpi care nu ies niciodată din coșul lor și cărora de cele mai multe ori, li se scot colții veninoși – și cu dintre-ăia care trăiesc în libertate și au colții neatinși. Sunt de părere că trebuie să fim cu mare băgare de seamă până vom avea Patna îndărătul nostru.

De data asta George fu acela care râse de cuvintele doctorului și izbuti să înlăture teama dinainte. Râse și răspunse:

— Nu cred să mai vedem vreodată a doua cobra. Dar uite că vine colo un car cu boi – ce-ar fi să mergem cu el o bucată de drum? În felul asta ni se pierde urma cu totul.

— Care va să zică tot te mai gândești la chestia aia! zise doctorul, zâmbind. E însă într-adevăr o prostie, un șarpe nu poate lua urma unui om. De fapt mă tem numai de răzbunarea lui Dranir acela, care va ticlui lucrurile în așa fel nu cât vina să cadă asupra cobrei regale, dacă ne vom pierde viețile prin meleagurile astea.

— Nu numai că se va răzbuna de moartea șarpelui, ci va căuta să-și întărească și mai mult prestigiul – zise căpitanul – e sigur doar că-și va spune că noi vom povesti în oraș despre izbânda ce-am reputat-o aici și asta n-are ce să-i ajute. Așa dar, primejdia pentru noi e numai într-însul.

— Tată, mi s-a părut că am zărit iarăși șarpele misterios! exclamă speriat George, care privise din nou în desiș. S-a ridicat colo, la trunchiul rasamalului acela uriaș.

George arătă spre un copac cât toate zilele, la vreo douăzeci de metri depărtare de șosea – și camarazii se grăbiră să scoată pistoalele.

Căpitanul clătină capul însă și zise:

— George, acolo atârnă câteva liane groase și le-oi fi asemuit cu cobra regală.

— Da, tată, acum văd și eu asta – încuviință tânărul – dar înainte trupul șarpelui se afla dea dreptul în fața trunchiului, unde nu atârnă nici o liană – astea sunt mai mult pe de lături. Și apoi am văzut și mișcarea, când a alunecat în jos.

— Poate că tot a fost o liană, care o fi căzut din cine știe ce motiv – spuse doctorul – și atunci ți-ai spus, firește, că un șarpe se lasă în jos, George. Ce-ar fi să mergem într-acolo și să cercetăm?

— Hm... nu v-aș sfătui să faceți asta – zise căpitanul – spuneai doar d-ta singur, dragă doctore, că socoti că totul e cu puțință aici în India, așa dar s-ar putea ca George să fi văzut

acolo un Naja bungarus. Dacă pătrundeți acum în desiș, vă așteaptă, fără îndoială, mușcătura aducătoare de moarte.

— Așa e, așa e – încuviință doctorul – cu toate acestea eu aș susține că George s-a înșelat. E cu desăvârșire exclus ca reptila să ne fi urmărit.

Carul cu boi pe care-l zărise George înainte se apropia acum. Scârțâitul grozav al osiei făcea cu neputință să se mai înțeleagă între ei, căci nu auzeau nimic. Căpitanul ridică mâna și oprind carul, întreabă pe căruțaș dacă vrea să-i ia până la intrarea în oraș.

Indianul bătrân care se afla în car privi cu teamă spre desișul apropiat și zise cu grabă:

— Eu locuiesc înainte de intrarea în oraș, Sahibi – dacă vreți să mergeți într-acolo, apoi urcați-vă repede! Nu e bine să te ații multă vreme pe aici.

— Îmi închipuiam eu asta! râse căpitanul și se urca în car, care era încărcat cu saci.

Cei cinci camarazi îl urmară și carul se puse în mișcare. George, care stătea lângă doctor, apuca brusc mâna acestuia și cu brațul drept arată spre desișul pe care-l părăsiseră nu de mult.

Și atunci se cutremură și doctorul, căci văzu îndărătul unor tufe trupul ridicat al cobrei regale, care părea să privească după carul ce se-ndepărtă. După câteva clipe dihania se făcu nevăzută.

Doctorul clătină capul. Chestia aceasta contrazicea toate cercetările celor mai învățați naturaliști care spun că un șarpe nu poate urmări oameni. Această cobra uriașă trebuia, așa dar, sau să fie de o inteligență neobișnuită, sau era dresată cu măiestrie de bătrânul Dranir. În vreme ce se gândea la asta, examină cu luare aminte desișul pe lângă care treceau cu căruța. Dacă șarpelui îi dădea în gând să-i urmărească neconținut, atunci trebuia să fi întrecut de mult carul cu boi.

Desișul începu să se lumineze din ce în ce mai mult, apoi începeau lanuri de orez și doctorul răsuflă ușurat. Aici șarpele enorm ar fi putut fi văzut lesne, dacă s-ar fi strecurat printre spice. Așa dar, rămăsese în pădure.

II O ÎNTÂMLARE NEPLĂCUTĂ

DUPĂ VREO JUMĂTATE DE CEAS, carul cu boi ajunsese la o gospodărie care părea părăsita. Bătrânul opri și zise respectos:

— Sahibi, asta e locuința mea. Doriți să mergeți mai departe sau veți face cinste casei mele, intrând înăuntru?

Casa se afla la vreo trei kilometri de cele dintâi clădiri ale orașului. Farrow, care-și dădu seamă îndată de situația prielnică, zise prietenos:

— Vom rămâne cu plăcere la tine până diseară și aș dori și felurite lucruri din oraș, pe care mi le-ai putea aduce tu sau fiii tăi. Apoi mi-ar mai trebui un barcagiu, care să ne ducă seara pe fluviu în sus. Vrei să îngrijești tu de toate astea?

Bătrânul făcu o mutră cam ciudată. Bănuia că străinii aceștia au ceva pe cuget, de vreme ce nu vor să se arate la lumina zilei. Înclinându-se adânc, zise însă:

— Sahib, poruncește! Eu sunt Doga și al meu e pământul cât vezi cu ochii.

— Îți mulțumesc, Doga, să intrăm în casă și acolo îți voi spune ce ne trebuie.

Camarazii rămaseră mirați când bătrânul îi duse într-o odaie mare, mobilată jumătate europenește, jumătate asiatic. Înclinându-se încă odată, omul îi lăsă singuri și după câțva timp intră o tânără și frumoasa indiana, ducând pe o tava pahare cu sirop de fructe, rece.

Apoi se ivi iarăși bătrânul care nu mai era de recunoscut aproape, căci purta veștminte bogate de mătase și de turbanul său era prinsă o broșă mare de diamante.

— Strămoșii mei au fost pirați – zise el, văzând privirile mirate ale oaspeților săi.

Cu un gest care părea să spună că încheiase cu trecutul, adăugă:

— Sahib, acum scrie pe o hârtie de ce aveți nevoie!

Căpitanul scoase carnetul de notițe și însemnă conservele care îi trebuiau pentru câteva zile.

— Sahib, voi pune să vi se aducă mâncare – zise indianul și luă însemnarea – servitorul meu Nahava vă va servi. Plec imediat la oraș să îngrijesc de toate. Îngăduiți-mi însă o întrebare: Citesc mult, cu deosebire ziare englezești... Sahib, nu ești cumva căpitanul Farrow?

— Da – răspunse imediat căpitanul – vrem să facem o vizită unui cunoscut de-ai nostru, un prinț indian. Călătorim numai noaptea, deșt nu prea aveam motive să ne temem nici ziua –

dar vrem să ne ferim de tot ce ne-ar putea împiedeca s-ajungem mai repede la țintă.

— Pricep, Sahib, mai știu însă și că domnii englezi vă datorează multă recunoștință. Dar înăuntrul țării s-ar putea să întâmpinați neplăceri, de aceea vă voi ajuta cu dragă inimă să ieșiți nevăzuți din Patna.

Deschise ușa, tresări însă, căci înaintea lui stătea un indian, care se înclină îndată până la pământ.

— Nahava – zise bătrânul, cu asprime – ai tras cu urechea. Acum știi și tu că acești Sahibi sunt prietenii mei – așa dar să-i servești bine ca și cum ar fi rude apropiate de-ale mele.

Celor cinci camarazi le displăcu de la început indianul care intră. Era cam scund la stat și pocit, chipul fioros și privirea vicleană.

Aducea carne friptă și turte de mălai, pe care le așeză pe masă, mormăind.

Când camarazii rămaseră singuri, Farrow zise în șoaptă:

— Acest Nahava trebuie să fie foarte viclean. Mă miră că Doga – care pare să fie un om cultivat – îl rabdă pe lângă el. Să fim cu ochii-n patru, căci am impresia că servitorul ăsta l-ar vinde și pe tat-su pentru câțiva arginți.

— Eu cred că nici n-a priceput bine ce ne-a spus Doga – fu de părere doctorul – așa că nu trebuie să ne sinchisim de el. Dar ia spune mai bine, cu ce ne omorâm timpul până diseară?

— În primul rând vom dormi – răspunse căpitanul – căci avem nevoie de odihnă.

— Așa e! încuviință Bertram.

După ce mâncară și doctorul vru să-l cheme pe servitor ca să le arate unde se pot culca Nahava și intră, zâmbitor, întrebând cu ce-i poate servi.

— Cred, într-adevăr că omul pândește, spuse căpitanul – și am avut noroc că am vorbit într-o limbă străină.

Apoi se adresă servitorului, în graiul indian:

— Vrem să ne odihnim, arată-ne odăile unde să ne culcăm.

Cele două odăi de dormit erau învecinate, în care se aflau culcușuri acoperite cu blănuri. Obosiți cum erau, se-atinseră toți cinci în așternutul moale și adormiră îndată.

Sa fi dormit vreo patru ceasuri, când fură treziți brusc de o gălăgie grozavă și ridicându-se văzură cu mirare soldați englezi, care ocupaseră amândouă odăile. Un tânăr ofițer întrebă:

— Se află aici căpitanul Farrow? Ah, d-ta ești, domnule! zise el, apropiindu-se de căpitan te recunosc după fotografiile publicate în ziare. Vă rog, urmați-mă fără împotrivire, căci mi-ar părea rău să fiu nevoit să întrebuițez forța față de oameni

atât de viteji ca dv. Trebuie însă să-mi fac datoria și să vă duc în fața comandantului garnizoanei.

— Firește că te vom urma fără împotrivire – răspunse căpitanul – și nădăjduiesc că arestarea noastră nu va ține prea mult. Cred însă că nu greșesc presupunând că servitorul Nahava ne-a trădat?

— Da, așa e, pentru că se mai menține încă premiul instituit pentru arestarea dv. – răspunse locotenentul, cam stânjenit – sper și eu, însă, domnilor, că vă vom da drumul cât mai curând. E drept că mai întâi va trebui să cerem încuviințarea guvernatorului din Calcutta.

— Atunci ne putem lăsa lucrurile aici – spuse căpitanul – îl voi fuga pe comandant să telegrafieze lordului Timberton, fostul guvernator și cred că ăsta va grăbi eliberarea noastră.

Încadrați de soldați, camarazii părăsiră casa. În drum doctorul zise:

— Întâmplător știu că garnizoana se află în Diampur, la câțiva kilometri de Patna.

După o jumătate de ceas, erau cu toții înaintea comandantului garnizoanei, colonelul Thompson, un ofițer mai în vârstă. Saluta camarazi cu oarecare rezervă, dar cuvintele sale dovedeau respect pentru îndrăzneții bărbați:

— Datoria m-a silit să procedez în felul acesta și-mi pare rău că a trebuit să dau urmare denunțului unui trădător nemernic. N-am încotro trebuie să vă țin arestați până voi primi ordine din Calcutta. Am și telegrafiat guvernatorului și nădăjduiesc că răspunsul nu va întârzia.

— V-aș ruga, domnule colonel, să trimiteți o telegramă și lordului Timberton, fostul guvernator – zise Farrow – l-am făcut un mic serviciu și el ne-a făgăduit concursul său oricând va fi nevoie.

— Atunci arestarea dv. chiar că nu va dura mult – răspunse colonelul – cuvântul lordului Timberton are mare greutate. Mă mir totuși că l-ați întâlnit, căci de la dispariția fiicei sale nu prea se arăta în Caletitta. A luat obiceiul să colinde prin păduri, în căutarea dispărutei.

— În pădure l-am găsit și noi – răspunse căpitanul și fiul meu George a izbutit s-o scoată pe fiica lordului din mâinile indienilor.

Colonelul tresări auzind aceste cuvinte, apoi zise:

— V-a reușit într-adevăr lucrul acesta, domnilor? Atunci îngăduiți-mi să vă felicit din toată inima. Cum v-a fost cu putință să faceți asta?

Căpitanul istorisi pe scurt cum se petrecuseră lucrurile și când sfârși, colonelul exclamă:

— Extraordinar? Datoria mă silește să vă consider prizonierii mei, dar îmi îngădui să vă invit la masa cu mine. Să trecem în bungalow-ul meu, va rog?

Colonelul prezenta pe camarazi soției sale care se interesa mult de aventurile vitejilor bărbați. Timpul trecu ușor până seara. În cele din urmă veni o ordonanța cu două telegrame.

Thompson le deschise repede, le citi, apoi zise cu bucurie:

— Domnilor, sunteți liberi. Guvernul poruncește chiar tuturor funcționarilor să vă dea tot sprijinul de care veți avea nevoie.

— Domnule colonel, îți mulțumesc din suflet pentru ospitalitate – zise căpitanul – și-mi pare rău că trebuie să vă părăsim. Gazda noastră, în casa căreia am fost arestați, ne-a îngrijit o barcă, cu care vrem să mai facem o bună bucată de drum încă în seara asta.

III ȘARPELE MISTERIOS

DUPĂ UN CĂLDUROS RĂMAS BUN, camarazii se înapoiară repede la Doga. Bogatul indian își instalase lumină electrică în casă, deși aceasta se afla la câțiva kilometri de oraș. Toate ferestrele, erau luminate când camarazii ajunseră acolo.

Doga le deschise el însuși și o bucurie sincera îi lumină chipul când îi văzu pe camarazi.

— Sahibi, sunteți într-adevăr liberi? întrebă el.

— Da, Doga, ne putem mișca în deplină libertate, oriunde ne place – răspunse căpitanul – totuși, ne vom folosi de barcă. Cred că a venit barcagiul?

— Da și l-aș fi lăsat să aștepte pana aș fi aflat cum stau lucrurile cu d-voastră, Sahibi – răspunse indianul – îmi pare rău că n-am putut fi împreună tot timpul, căci acum vreți să plecați. Pe Nahava, care v-a trădat, am pus să-l alunge din casa mea și vă sfătuiesc să vă feriți de el când veți porni acum în jos spre fluviu.

— N-avea grijă, vom ști noi să ne păzim – răspunse Farrow – ai găsit în Patna tot ce ne trebuie?

— Da, Sahib, am îngrijii de toate.

— Bine, atunci să ne luăm armele și brăurile.

Doga îi conduse pe oaspeții săi în odăile unde dormiseră. Când deschise ușa și aprinse lumina, se dădu speriat înapoi.

În mijlocul încăperii, zăcea trădătorul Nahava. Chipul său era grozav de schimonosit.

Doctorul se aplecă asupra cadavrului, dar se dădu repede înapoi și șopti:

— De necrezut! Omul pare să fi murit din pricina veninului puternic al unui șarpe. Cum e cu puțință asta? Ar fi trebuit ca reptila să se afle în odaia asta... A murit foarte repede, așa că nu se poate să îi căpătat mușcătura afară, căci nu s-ar fi putut târî până aici.

Camarazii își rotiră privirea prin odaie. Toți aveau presimțirea că moartea trădătorului – care cu siguranță că intrase în odaie numai cu scopul de a fura sau a se răzbuna – era în legătură cu „sfântul” Dranir, stăpânul șerpilor.

George își puse brâul și trase imediat unul din pistoale. Camarazii îi urmară pilda și cu ajutorul lămpilor de buzunar, luminară pe sub paturi – dar nu putură descoperi nimic.

Ușa spre cealaltă cameră erai întredeschisă și când George îndreptă lumina lămpii sale pe pragul ei, văzu o dâră strălucitoare.

— Domnule doctor – strigă dansul – nu-ți face impresia ca pe prag sunt bale care s-au scurs din gura lui?

Doctorul se aplecă deasupra pragului, examinează dâra și răspunse:

— Pa, dragă George, ai dreptate. A fost chiar un șarpe mare, care s-a târât pe aici.

— Atunci să fim cu băgare de seamă când vom intra în odaie! zise căpitanul. Târâtoarea trebuie să ne fi urmărit, deci, cu toate că nu-mi dau seamă cum e cu puțință așa ceva. George, împinge ușa, apoi dă-te repede înapoi.

Tânărul făcu întocmai. Cele cinci lămpi își îndreptară lumina în camera întunecoasă.

Nu se vedea nimic ce ar fi dat de bănuț și George trecu cel dintâi pragul. Își plimbă lumina lămpii prin odaie, nu zări însă nici un șarpe.

Vru să intre cu totul înăuntru, când auzi lai dreapta lui șuieratul sinistru al unei astfel de târătoare.

Își îndreptă imediat arma într-acolo, dar în aceeași clipă simți o lovitură atât de puternică peste mână, încât arma îi zbură cât colo. Câteva clipe zări în lumina lămpii capul uriaș al cobrei regate întins spre el.

Auzi îndărătul său o împușcătură, glonțul îi trecu pe lângă ureche, dar nu nimeri cobra, care se retrăsese în întunec, cu o mișcare fulgerătoare. Apoi răsună o șuierătură ciudată urmată de un strigăt melodios. George auzi un tâșăit în camera învecinată, pași repede înainte și lumină spre fereastră.

Văzu tocmai uriașa Naja bungarus care dispărea pe geam.

Dacă ar fi avut în mână pistolul, ar fi putut trage un glonț care să nu-și greșască ținta. Așa, însă, dușmanul grozav dispăru în beznă nevătămat.

Fără să piardă o clipă, tânărul se repezi într-acolo și lumină afară. Văzu încă șarpele, dar numai partea de la coadă din trupul lui, care tocmai dispărea în lanurile de orez.

Mal văzu însă și o făptură omenească aplecându-se repede, când fu învăluită în lumina lămpii. Și ar fi putut jura că fusese Dranir, stăpânul șerpilor.

Împărtăși repede astea camarazilor săi și adăugă.

— Nu l-am putea urmări repede? Cu siguranță că cobra regală se află în apropierea lui, astfel că am putea-o ucide.

— Nu, dragul meu, mai bine să nu facem asta – răspunse căpitanul – știm doar că „sfântul” acesta e foarte primejdios – dacă nu cumva te-ai înșelat și era el într-adevăr; de altminteri, nimeni altul nu putea să fi adus șarpele aici. Mai bine să ne urcăm repede în barcă și să ne vedem de drum și n-are decât...

Căpitanul își rupse vorba; camarazii se priviră speriați, apoi doctorul strigă cu glas înăbușit:

— A fost un țipăt înfiorător. Un om trebuie să fi văzut moartea cu ochii și încă o moarte grozavă! Țipătul venea din spre lanurile de orez.

Fusese într-adevăr un țipăt înfiorător, scos de un om – dar părea animalic aproape. Avem dreptate doctorul, un om trebuia să fi îndurat acolo o moarte grozavă.

— Cobra regală... șopti George.

— Tot așa mi-am spus și eu – încuviință căpitanul – să ieșim repede afară, o fi atacat vreun om, străin, dacă nu chiar pe stăpânul ei, „sfântul”. Dar fiți cu băgare de seamă, țineți lămpile aprinse și armele pregătite.

George se repezi cei dintâi pe ușă, afară. Ascultă câteva clipe și nevăzând nimic care să-i dea de bănuț, porni prin grădină, luminând mereu în juru-i.

Ajungând pe șosea, tânărul zări lămurit, în praful alb, urma șarpelui. Așteptă până ce camarazii fură lângă dânsul; aceștia făcură un șir, la distanță de vreun metru unul de altul și cu lămpile lor putură lumina o suprafață destul de întinsă.

Deodată scoaseră cu toții un țipăt de spaimă, căci la numai cinci metri de ei zăcea printre spicele înalte trupul unui indian. Era chircit la pământ și chipul său era grozav de schimonosit.

— Iarăși cobra regală – zise doctorul, cu glas înăbușit – în fuga ei l-a înhățat pe nenorocitul acesta care nu bănuia nimic și l-a ucis.

— Oh, Sahibi, acesta e Darja, hoțul – se auzi în aceeași clipă glasul lui Doga, îndărătul camarazilor. El n-a jefuit numai câmpurile, ci a pătruns și în case și se spune că a făcut și două omoruri cu acest prilej. Cu siguranță că nu cu gânduri bune se aținea pe aici. L-au pedepsit înșiși zeii.

— Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, atunci se poate spune că e la mijloc mâna dumnezeiască – zise căpitanul – cred însă că mai trebuie să rămânem câtva timp aici, ca să putem servi de martori autorităților cu privire la moartea celor doi Indieni. Doga, spune-i barcagiului să mai aștepte. Cel mai bun lucru ar fi să se înapoieze acasă și să aștepte acolo, până i-om da de veste. Trimite și un servitor la poliție și la colonelul Thompson. Acestuia din urmă să i se spună că-l rog eu să vie încoace.

Doga se făcu nevăzut, iar doctorul se aplecă deasupra mortului.

— L-a mușcat în obraz – zise el – se văd două găuri adânci și destul de mari, făcute de colții veninoși ai șarpelui. Trebuie să fi trecut printr-o spaimă grozavă, poate că a căzut îndată leșinat, înainte ca otrava să-și fi putut face efectul. Să-l lăsăm aici?

— Cred că e mai bine, căci nu trebuie să ne amestecăm în treburile poliției – zise căpitanul.

— Tată, n-ar fi cu putință acum să pornim după șarpe? întrebă George. Se vede bine urma care a lăsat-o și poate că izbutim să-l ucidem.

Căpitanul privi îngândurat urma lăsată de trupul târătoarei, apoi răspunse:

— Bine, să-ncercăm. Dar să nu ne răzlețim căci va trebui să luminăm mereu în jurul nostru, deoarece se poate ca șarpele să se fi pitit undeva.

George își luă locul în mijlocul camarazilor și porni pe urma care ducea spre pădure. Ajunseră în sfârșit și căpitanul spuse imediat:

— Stați pe loc. Ar fi să ne expunem prea mult, pătrunzând în bezna desigurului. Știm că șarpele se află iar aici, vom spune asta colonelului și el va putea să pornească mâine, la lumina zilei, vânătoarea împotriva reptilei primejdioase. Haideți repede înapoi.

George își dădu seamă că tatăl său avea dreptate. În labirintul acela încâlcit, moartea putea sta la pândă la fiecare pas.

— Până atunci, șarpele se poate strecura nevăzut, în vreme ce noi vom sta de vorbă cu polițiștii – zise George – cel mai bun lucru ar fi să punem oameni de pază cu lămpi puternice, care să supravegheze terenul înspre pădure.

— Nu – răspunse căpitanul – n-are nici un rost. Îndată ce vom fi în barcă, nu mai avem ce ne teme de această lighioană și colonelul, căruia îi surâde o aventură, n-are decât să pornească vânătoarea împotriva ei.

Cei cinci camarazi porniră înapoi. Ajungând la casa lui Doga, găsiră aci câțiva polițiști care luau interogatoriul bătrânului indian. Venise și colonelul Thompson și după ce-și exprimă bucuria că va avea prilejul să întâmpine o mică aventură, recomandă pe conducătorul polițiștilor, căpitanul Rogers.

Farrow îi lămurii cum stăteau lucrurile și când sfârși, Rogers zise:

— M-am gândit eu de mult că nu e lucru curat cu Dranir ăla. Dar nici acum nu putem dovedi ceva împotriva lui, căci dumneata, domnule George Farrow, nu poți susține cu toată siguranța că l-ai recunoscut? Și chiar dacă da, el poate răspunde că a venit încoace cu să-și aducă înapoi șerpii. Domnule căpitan, n-ai vrea dumneata să rămâi aici până mâine, ca să iei parte la vânătoare ce o vom porni? Ești mai experimentat ca noi în asemenea expediții.

— O, da, domnule căpitan, ar fi minunat! stăruie și colonelul. Rămâneți la mine în noaptea asta, zău așa!

Farrow își privi tovarășii și când văzu chipul strălucitor al lui George, spuse zâmbind:

— Văd bine că băiatul meu arde de nerăbdare să-i vină de hac reptilei. N-am încotro, trebuie să-i fac pe plac. Așa dar, rămânem și vom lua parte mâine la vânătoare. Dar n-aș vrea să supăr pe gazda noastră, Doga, părăsind casa lui, ca să înnoptam la dv., domnule colonel.

— Nu, Sahib – interveni bătrânul Doga, care se apropiase neobservat – e mai bine să dormiți la domnul colonel, căci aici se va înapoia probabil „Grozava” și mi-aș face veșnic muștrări dacă li s-ar întâmpla ceva oaspeților mei.

Căpitanul zâmbi. Pricepea foarte bine ca bătrânului îi era frică în primul rând de el-însuși. Oricât o fi fost el de instruit, nu se liberase totuși cu desăvârșire de superstiția poporului său.

— Atunci veniți chiar acum! spuse colonelul, cu bucurie. Domnule Rogers, câțiva oameni de-ai dumitale ar putea duce bagajele domnului căpitan Farrow și ale camarazilor săi. Aici tot nu mai putem face nimic și mâine vom încerca să răpunem reptila primejdioasă. Afară de asta putem încerca să punem capăt ticăloșiei la care se dedă Dranir acela, cu șerpilor săi.

— Sunt hotărât la asta – zise căpitanul Rogers – a venit vremea ca individul ăla să dispară cu lighioanele lui primejdioase. Firește că oamenii mei vor duce bagajele domnilor.

— Nu e mult de dus – spuse Farrow, zâmbind – e mai practic să colinzi pământul fără bagaje.

Ajunseră repede la bungalovul colonelului. Se pregătiră odăile pentru oaspeți și în curând erau cufundați toți în somn adânc.

George se trezi brusc. I se păru mai întâi ca visase, că fusese deșteptat de o melodie pe care o cântase zeul visurilor. Dar acum auzi aievea sunetele de flaut în grădină – aceleași sunete ciudate pe care le scosese Dranir ca să-și liniștească șerpilor. Tânărul se dădu repede jos din pat și se repezi la fereastra.

Luna scalda grădina în lumina ei argintie și George zări acolo o priveliște atât de neînchipuită, încât se freca la ochi, crezând din nou că visează. Apoi, însă, scoase un strigăt de alarmă.

IV O FAPTĂ GROZAVĂ

— **TATA, SCOALĂ!** Camarazi, sculați! Stăpânul șerpilor a răpit-o pe soția colonelului.

Înmărmuriți, camarazii dădură buzna în camera tânărului și priviră pe fereastră; mai avură timp să vadă cum soția lui Thompson, în vestmânt alb de noapte, dispărea în desișul care mărginea gradina. Dincolo de acest desiș se-ntindea șoseaua care ducea la pădurea în care locuia Dranir.

— George, dar ce ai? întrebă căpitanul. De ce să nu se plimbe doamna prin grădină? Probabil că nu poate dormi din cauza căldurii înăbușitoare.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? se auzi atunci, din ușă, glasul colonelului. L-am auzit pe domnul George strigând și am văzut, cu groază, ca soția mea a dispărut din dormitor.

— Repede după dânsul! strigă George și se repezi la pat, ca să se îmbrace în grabă. L-am văzut pe bătrânul Dranir, ochii-i luceau sinistru în lumina lunii. Mergea de-a-ndăratelea spre tufele alea de colo, cântând din flaut, iar doamna îl urma cu mișcări automate, ca și cum ar fi fost vrăjită.

— Dumnezeu, a hipnotizat-o! exclamă colonelul. Oh, domnilor, ajutați-mi! Trebuie s-o aducem înapoi pe Violet a mea... Ce poate avea cu dansa omul acela misterios?

— Îmbracă-te repede! spuse căpitanul. Nu putem pierde o clipă. Bănuiesc eu ce poate avea cu dansa. Îți voi explica totul în drum.

Camarazii se îmbrăcară în cea mai mure grabă și ieșiră în vestibul. După câteva clipe se ivi și colonelul.

— Domnule căpitan, să alarmez garnizoana? întrebă el, agitat.

— Asta ar fi prea primejdios pentru soția d-tale răspunse Farrow. Presupun că Dranir urmărește numai să ne atragă în desișul în care cobra ne pândește. Vrea să răzbune moartea celeilalte cobre, de aceea a hipnotizat-o și răpit-o pe soția d-tale. Nu degeaba s-o fi folosit de flautul pentru îmblânzit șerpilor – socotea că ne vom trezi și-l vom vedea.

— Ticălosul! scrâșni colonelul. De mi-ar cădea în mână! O să-l fac eu să se căiască de nemernicia asta.

— În primul rând trebuie s-o salvăm pe soția d-tale și după aceea ne vom putea ocupa de el, spuse căpitanul. Nu trebuie să uităm că prin răpirea aceasta are acum în mână o armă puternică împotriva noastră.

— N-ar fi bine să luăm câțiva oameni măcar? stăruie colonelul, în vreme ce străbăteau gradina. Dacă Dranir va

trimite toți șerpii lui împotriva noastră, fiecare om în plus e de mare ajutor.

— Nu, nu, să nu pierdem vremea, vom sfârși noi singuri cu reptilele alea, spuse căpitanul. George, cam pe unde a dispărut? Ah, văd aici câteva fâșii de mătase albă, ceea ce înseamnă ca pe aici a trecut soția d-tale, domnule colonel.

George se strecură îndată între tufe, ajunsese în curând la gardul de scânduri care înconjura proprietatea și strigă:

— Aici s-a făcut o spărtură în gard, deci pe aici a ieșit.

Când tânărul vru să iasă prin spărtura largă din gard, lovi din greșeală cu piciorul într-una din scânduri. În aceeași clipă se dădu speriat înapoi căci de partea cealaltă a gardului răsună suieratul furios al câtorva șerpi.

— Ticălosul, a lăsat aici câteva din cobrele sale, strigă tânărul și aprinse îndată lampa de buzunar.

Capul scârbos al unui șarpe se repezi atunci înainte, dar George și smulsese pistolul și cu un glonț bine țintit îi zdrobi capul.

— Trebuie să sărim gardul prin alt loc – spuse el apoi – se poate ca celelalte cobre de pe aici să se fi retras, speriate de împușcătură, dar e mai bine să nu ne expunem.

Alergă vreo zece metri de-a lungul gardului, apoi se săltă în sus, îl încălecă și aprinse iar lampa.

Un strigăt de spaimă și de furie scăpă de pe buzele sale. Probabil că Dranir adusese cu sine toate cobrele sale, căci ele mișunau pretutindeni pe lângă gard. Cele mai apropiate care erau izbite direct de lumina vie, se ridicară amenințător și săriră în sus.

E drept că tovarășii ar fi putut ucide șerpii, unul câte unul, dar asta ar fi cerut mult timp. Bătrânul vrăjitor pusese într-adevăr o barieră la care dâșii nu se așteptaseră.

— Trebuie să ne înapoiem și să ieșim din grădină prin poarta principală – spuse tânărul și sări înapoi – aici sunt prea multe cobre, pe care bătrânul le-a adus din pădure. Domnule colonel, ar fi bine să trimiteți încoace câțiva soldați ca să ucidă reptilele.

Camarazii străbătură grădina în fugă și ajunseră la poarta principală dădură buzna afară. Colonelul alergă la cazarma de peste drum, în vreme ce camarazii se-ndreptară îndată spre șoseaua ce ducea în pădure.

George era cel mai repede de picior. Zbura, nu alta! În mâna stângă ținea lampa aprinsă, plimbând lumina ei încoace și-ncolo.

Ajungând la casa lui Doga, îndreptă lumina înainte și în clipa următoare inima îi tresări de bucurie.

La vreo optzeci de metri depărtare o văzu pe tânăra soție a colonelului, care-l urma în neștire pe bătrânul indian. Dranir

nu mai cânta din flaut acum.

George își încordă și mai mult puterile, apropiindu-se din ce în ce de Dranir, dar acesta, care văzuse lumina lămpii, porni și el mai repede, iar biata femeie se ținea după el.

Tânărul se apropiase până la douăzeci de metri și văzu în fund pădurea. Dacă Dranir izbutea s-ajungă acolo, soția colonelului era pierdută.

George se sili din răputeri, dar era aproape de capătul eforturilor. Și cu groază recunoscă el că nu-l va mai putea ajunge pe bătrânul indian. Dranir își iuțise și ei pașii alergând surprinzător de repede pentru un om de vârsta lui.

De asemenea și biata soție a colonelului alerga tot mai repede. Tânărul nu cuteza să împuște, căci ar fi putut-o nimeri lesne pe femeie. Mai întâi trebuia să se apropie, căci depărtarea mai era încă de cel puțin patruzeci de metri. Acum pădurea începea să se vadă lămurit. George trebuia să-ncerce tot posibilul să se apropie, sau trebuia să cuteze să tragă un glonț, doua. Agitat cum era, însă, în lumina nesigură și ținând seamă de mișcările repezi ale bătrânului, împușcătura ar fi fost îndoielnică.

Toate eforturile lui George rămăseseră zadarnic și nu reuși să micșoreze nici măcar cu un pas distanța dintre el și bătrân. Atunci, luând o hotărâre bruscă, se opri, se sili să-și păstreze liniștea, ca să nu-i tremure brațul, ridică pistolul și trase.

O spaimă de moarte îl cuprinse însă văzând că Dranir continuă să fugă; în schimb femeia se prăbuși la pământ, scoțând un țipăt. Să fi greșit ținta oare, el, care nimerea atât de bine de obicei?

Fără să-și dea seamă aproape, alerga înainte și atunci văzu că Dranir se opri brusc și se-ntoarse. Când văzu zăcând pe șosea trupul nemișcat al femeii, făcu chiar câțiva pași înapoi.

George se opri și dânsul. Ridică pistolul, dar în aceeași clipă bătrânul se-ntoarse iarăși, fulgerător, ca și cum și-ar fi dat seamă de primejdie. Însă glonțul și pornise și tânărul văzu pe indian căzând grămadă și îl auzi scoțând un țipăt.

După ce se liniști puțin, George se-ndreaptă spre tânăra femeie, care zăcea la pământ. La lumina lămpii cercetă vestmântul alb și cu bucurie nespusă se încredință că nu se vedea nici o urmă de sânge. Atunci îi dădu în gând însă că glonțul ar fi putut atinge capul și părul des oprise sângele.

Trecu repede cu degetele prin părul femeii și cu un simțământ de ușurare băgă de seamă că nici acolo nu era sânge. Așa dar, tânăra femeie se trezise numai din hipnoză când auzise împușcătura, apoi se prăbușise la pământ.

— Domnule George, ai pus mâna pe el? se auzi deodată glasul lui Petre.

Îngrijorat pentru soarta lui George, o luase după el, întrecând pe ceilalți camarazi.

— După împuşcătura mea sa prăbuşit colo – răspunse tânărul – nu m-am mai sinchisit de el.

Puse lumină cu lampa înainte şi zise:

— Nu văd pe nimeni, Ah, colo-n fund te strecoară în desiş... şchiopătează tare. Se şi clătină puţin, înainte de a se face nevăzut printre crengi.

— Atunci punem noi mâna pe el, spuse George, plin de încredere. Puterea lui s-a spulberat acum. Soldaţii or fi ucis şi ei celelalte cobre şi cu cobra regală vom sfârşi noi repede. Nu mai aştept, însă până dimineată, căci cine ştie ce drăcovenie mai născoceste ticălosul. Îndată ce va fi aici colonelul şi-şi va lua în primire soţia, pornesc în desiş.

— Hm... dacă fii neapărat, n-am încotro şi o să trebuiască să merg şi eu – spuse Petre – cred că nici n-ar fi atât de primejdios. Am eu o idee cum să facem treaba ca să iasă mai bine. Am însă nevoie de ajutorul lui Kard.

După câteva minute erau toţi adunaţi acolo. Colonelul nu mai ştia ce să facă de bucurie şi recunoştinţă, când îşi văzu soţia.

— D-ta rămâi aici, domnule colonei – zise căpitanul. Trebuie să-ţi îngrijeşti soţia, iar noi vom căuta să punem mâna pe Dranir şi să ucidem cobra regală.

Thompson se lăsase în genunchi lângă soţia să şi-i luase capul în mâini.

— Domnule căpitan, n-aţi putea să ma ajutaţi mai întâi să o readuc în simţiri pe scumpa mea soţie, se ruga el. Gândeşte-te ce grozav ar fi dacă şarpele acela fioros s-ar întoarce pe neaşteptate aici.

— Voi rămâne eu cu d-ta – se offeri doctorul Bertram – e mai bine să fie un medic de faţă când e vorba de hipnoze. Tocmai la deşteptare se pot ivi tot felul de complicaţii.

— Atunci totul e în bună regulă – spuse căpitanul – să mergem, camarazi! Dacă Dranir a într-adevăr atât de grav rănit, nu cred să fi ajuns departe. Dar să fii eu băgare de seamă, George!

— N-avea grijă, tată! răspunse tânărul. Petre mi-a spus însă că are o idee bună.

— Da, domnule căpitan, vom tăia două crengi mari, cu care eu şi Kard vom putea da frunzişul la o parte ca să cercetăm tufişurile de la distanţă. Dacă se va arăta într-adevăr şarpele, vom avea destul timp să-l ucidem cu câteva gloanţe.

— Bravo, Petre, e o idee minunată! încuviinţă Farrow. Ah, uite, nici începe o dără de sânge. Nu cred ca Dranir să fi ajuns departe, căci glonţul tău i-o fi găurit o arteră, George.

Camarazii porniră repede spre pădure. Când ajunseră la câțiva metri de desiș, Petre spuse:

— Văd aici două mlădițe care sunt foarte potrivite pentru scopul meu. Sunt foarte trainice și au cel puțin opt metri lungime...

Nu-și sfârși bine vorba, că îndărătul lor răsună un țipăt ascuțit, urmat de glasurile puternice ale doctorului și colonelului.

Întoarseră brusc capetele și în fața priveliștea care li se înfățișă, rămaseră înmărmuriți. Pe poteca albă venea în goană soția colonelului, cu brațele întinse și părul despletit. Alerga atât de repede încât cei doi bărbați nici nu se puteau ține după ea, necum s-o ajungă din urmă...

V SFÂRȘITUL LUI DRANIR

— **RĂMÂNEM LINIȘTIȚI LOCULUI** și când se va fi apropiat, sărim la ea și o oprim – zise căpitanul – mai e încă sub înrâurirea hipnozei și vrea să se ducă la Dranir.

— Tată, poate că ar fi în măsură să ne conducă la el, propuse George.

— Nu, asta ar fi primejdios, căci s-ar putea să muște pe ea întâi cobra. Așa dar, fiți cu băgare de seamă și prindeți-o la momentul potrivit!

Camarazii stinseră lămpile, căci vroiau s-o sperie pe tânăra femeie cu lumina lor orbitoare. Era însă primejdios să stea în bătaia lunei, atât de aproape de pădurea întunecoasă, unde sălășluia cobra regală. De aceea ei înaintară încetișor în întâmpinarea femeii.

Dar ca și cum aceasta le-ar fi ghicit gândul și tocmai când Petre întinsese brațele s-o prindă, ea coti brusc, trecu pe lângă Uriaș și înainte ca dânsul să se poată întoarce, ea și făcuse câțiva pași spre desîș.

— Repede după dânsa! – strigă Farrow – în nici un caz nu trebuie să intre în pădure! Dacă izbutește totuși, atunci urmați-o cu băgare de seama!

George o zbughi înainte și câștiga câțiva pași față de tovarășii săi. Dar femeia, pârând ca bănuiește apropierea tânărului, își iuți pașii în așa fel încât spori și mai mult distanța.

Cu toate străduințele sale, George nu izbuti s-o ajungă și o văzu pierind în desîș. Tânărul fu cat p-acî să aprindă lanterna, dar își spuse ca prin asta l-ar putea zări cobra regala. La o primejdie din partea bătrânului indian nu se gândea, socotind ca Dranir era grav rănit. Din fericire, putea vedea din când în când vestmântul alb al femeii ivindu-se înaintea lui, căci copacii erau prea aproape unul de altul și cădea destula lumina prin frunzișul lor.

Într-un rând George se-ntoarse și văzu îndărătul lui lumini; în același timp auzi pârâit de crengi. Asta însemna că veneau camarazii, dar mai erau la cei puțin opt metri îndărătul sau. Și dacă Naja bungarus l-ar ataca acum, atunci era pierdut înainte ca ei să-i poată veni în ajutor. Deodată își dădu seamă că tânăra femeie nici nu apucase măcar direct spre coliba bătrânului. Aceasta se afla spre fluviu, pe când dansa pornise către inima pădurii. Oare și Dranir să fi fugit pe aici?

George aprinse lampa pentru puțin timp și căuta să descopere în grabă vreo urmă de sânge. Dar părea că pe acolo

trecuse numai doamna Thomson, căci el descoperi fâșii din vestmântul ei de noapte, agățate de scaieți.

Priveliștea asta îl umplu iarăși de o furie grozavă împotriva indianului. Biata femeie alerga aici în pantofiorii ei de casă, cu vestmântul subțire de mătase din care rămăseseră, probabil, numai zdrențele. Mărăcinii trebuie să-i fi sfâșiat pielea și cu toate astea era nevoită să se supună forței misterioase a indianului, urmându-l.

Gândul acesta îi dădu lui George puteri noi. Își învinse oboseala care era gata să-l doboare și luând-o la goană cât îi îngăduia locul acela, câștiga teren. Nu trecu mult și se afla numai la vreo trei pași de tânăra femeie, când George hotărî să facă tot ce-i sta în putință ca s-o ajungă, în sfârșit și s-o oprească. Camarazii săi rămăseseră ceva mai în urmă, dar el își zise că ei se vor grăbi să se apropie, căci dânsul le va striga c-o ajunsese pe doamna Thompson.

Dar când tânărul se năpusti între cele două tufe și întinse brațele să prindă pe fugară – se opri deodată speriat; femeia dispăruse fără urma! Cu câteva clipe înainte îi văzuse încă vestmântul alb, auzise încă foșnetul frunzelor înaintea lui și acum ea se făcuse nevăzută, privi disperat în jur. Deodată tresari speriat. În desiş, cam dinspre luminișul unde se afla coliba bătrânului indian, răsuna un hohot de ras batjocoritor. Știa oare Dranir că femeia îi scăpase lui George tocmai când el crezuse ca pusese mana pe ea?

Tânărul se înfiora. Apoi auzi cum tovarășii săi apucaseră în alta direcție. Petre striga atât de tare, încât îl putu auzi.

— Aici e o poteca, domnule căpitan. Pare să ducă chiar într-acolo de unde s-a auzit hohotul de ras. Cu siguranță ca și domnul George a pornit pe această potecă.

George nu văzuse, firește, nici o potecă, pentru că nu-și aprinsese lampa. Și nici n-ar fi luat-o o în seamă, căci hipnotizata fusese în fața lui. Și nici acum nu dădu vreo atenție faptului că tovarășii săi apucaseră pe alt drum deoarece trebuia să afle în primul rând unde dispăruse doamna Thomson.

Aprinse lampa de buzunar și lumineă tufele. Știa bine că se afla în mare primejdie, căci în fiecare clipa putea țâșni de undeva căpățâna feroaasă a cobrei regale. Și atunci ar fi fost prea târziu să se apere. Poate ca nici n-ar fi avut răgazul să scoată pistolul. Îndepărta cu energie gândul acesta și căuta mai departe. Taina trebuia să fie foarte aproape de cele două tufe prin care tocmai se strecurase, căci numai cu două clipe înaintea lui ajunsese doamna Thomson în micul luminiș dintre tufele acelea uriașe. La gândul acesta, George, care trecuse cu un pas de tufa din stânga, se-ntoarse îndărăt. Atunci văzu lângă tufa din dreapta o fâșie subțire din vestmântul femeii. Într-

acolo se-ndreptase, deci, ea trebuie să se fi strecurat înapoi în tufiș, căci fâșia aceea atârna jos de tot de ramuri.

George se lăsă imediat în patru labe și se târî în tufiș, fără să țină seamă de vreo primejdie..

Dar după ce pătrunse înăuntru, ochii i se holbară de uimire. În inima tufișului era o spărtura destul de mare, un loc liber, rotund, pe care nimeni nu l-ar fi bănuț de afară. În mijlocul acestui loc se vedea însă lămurit pervazul unui chepeng, atât de acoperit cu mușchi, încât abia se putea deosebi. Chepengul trebuie să fi stat deschis – cu siguranță că Dranir îl deschisese, înainte de a o hipnotiza pe tânăra femeie.

După ce dânsa intrase înăuntru, se închisese la loc chepengul și bătrânul indian trebuie să fi auzit asta, mulțumită vreunei instalații ce o avea acolo. De aceea hohotise atât de batjocoritor. Știa ca prada să e la adăpost.

Prin aceasta deschidere și închidere a chepengului, se deslușeau însă bine marginile.

George nu stătu mult pe gânduri. Vârî repede cuțitul într-una din crăpături și cu multă greutate ridică în sus chepengul.

În lumina lămpii sale văzu trepte mari de piatră. În vremuri străvechi va fi fost acolo un templu uriaș, din care nu mai rămăsese decât acest gang subpământean.

În vreme ce cobora treptele, gândul lui George se duse, fără voie, la vechiul oraș Anuradhapura din Ceylon, care, ducă ce a fost părăsit de populație, fu înghițit cu totul de pădurea seculară. Numai întâmplător fu iarăși descoperit și astăzi încă se minunează călătorii în fata clădirilor impunătoare și monumentelor care veacuri de-a rândul au rămas ascunse privirilor omenești.

Poate că-i era dat și lui să facă o astfel de descoperire? Dar înlătura repede gândul acesta, spunându-și că avea altceva mai bun de făcut deocamdată.

Coborâse opt trepte și acum se găsea într-un gang înalt, cu tavanul boltit. Pereții erau din lepezi mari de piatră și podeaua la fel.

George nu-și pierdu vremea minunându-se de gangul acesta ciudat. Patna era un oraș vechi, așa-zisul oraș „sfânt”, astfel ca era probabil că fusese cândva un templu pe locul acesta care a fost dărâmat, poate, de secte potrivnice.

Tânărul era mulțumit că găsisese drumul pe care apucase sârmana doamnă Thompson. Gangul mergea în direcția de unde răsunase hohotul de ras. George se pricepea să socotească dinainte și își dădu seamă ca se afla la vreo patruzeci de metri de luminișul în care își avea coliba bătrânul Indian. Poate că izbutea s-o ajungă pe doamna Thompson înainte ca ea s-ajungă la Dranir.

Acolo s-ar fi aflat în mare primejdie, căci ticălosul ar fi folosit-o ca ostatecă, pentru să-și salva proprie sa viață, sau poate, în fanatismul său, ar ucide-o fără milă.

Adunându-și toate puterile, porni în goană pe gangul subteran. Orice clipă era prețioasă.

Deodată auzi înaintea lui un țipăt grozav scos de un glas de femeie. La vreo zece metri înaintea lui gangul făcea o cotitură și țipătul se auzise dindărătul acestei cotituri.

Țipatul acela fusese atât de grozav, încât George se opri în toiul fugi. Genunchii îi tremurau și fu nevoit să-și adune toată energia, ca să nu se prăbușească.

Venise, totuși, prea târziu? Cele câteva clipe pe care se pierduse sus, în tufiș, cu căutatul fuseseră de-ajuns pentru ca biata femeie și fie ucisa?

La gândul acesta George își mușcă buzele de furie.

Deodată, însă, își înălță trupul. Auzea lămurit un zgomot ciudat, dar pe care-l cunoștea destul de bine, căci îl auzise în casa lui Doga, când uriașa cobră regală se târâse spre fereastră ca să-l urmeze în desiș pe stăpânul ei.

„Grozava” venea iarăși. Probabil că locuia în gangul acesta vechi și poate că strămoșii ei fuseseră cândva păzitorii sfinți ai acestui templu.

George îndreptase chiar înainte lumina lămpii sale și razele ei căzură pe bolovanii de lână cotitura. Atunci zgomotul acela încetă brusc și tânărul își zise că șarpele stătea la panda îndărătul cotiturii. De sigur că se va năpusti asupra lui, dacă va merge înainte și va trece pe acolo. Probabil că în același fel o atacase și pe biata doamnă Thompson pe când fugea. Țipătul fusese o dovadă.

George se simți năpădit de o furie fără margini împotriva cobrei și mai mult încă împotriva bătrânului care o subjugase voinței sale pe biata femeie.

Recăpătându-și repede calmul, George chibzui cu înfrigurare câteva clipe, apoi, luând o hotărâre bruscă, stinse lampa. Un întunec de nepătruns se făcu în gang.

Ascultă cu încordare, spunându-și ca va țâșni acum din întunec, ca să-i atace, îndată ce va auzi târșăitul ei pe pământ, va trebui să aprindă iarăși lampa, ca să poată slobozi un glonț bine țintit.

Din pricina enervării, însă, sângele îi vâjâia în urechi atât de tare încât nu se mai auzea nimic altceva. Și inima îi zvâcnea cu atâta putere, de parcă stătea gata să-i spargă pieptul, cu pistolul întins, cu degetul arătător al mâinii stângi pe butonul lămpii de buzunar, viteazul tânăr stătea în întunericul acela înfiorător și așteptă apropierea grozavului dușman.

Deodată i se păru că aude scâncete și gemete slabe. Oare doamna Thomson nu fusese mușcată și ucisa de șarpe?

Da, era într-adevăr un geamăt, apoi un scâncet, care numai de la biata femeie putea proveni. Trăia, așadar, se zvârcolea în chinuri grozave, probabil, între moarte și viață; dar poate că mai putea fi salvată dacă doctorul venea în graba.

Trebuia deci să cuteze, trebuia să pornească înainte și să provoace atacul cobrei regale. Voia tocma să aprindă lampa de buzunar, când îi veni o idee.

În clipa următoare își și scosese pumnalul și-l azvârli cât putu mai departe. Dacă și-ar fi luat cu dânsul casca tropicala, ar fi aruncat-o pe aceasta păstrând pumnalul ca arma, pentru caz de nevoie.

Dar șiretenia lui reuși. Abia se izbise pumnalul de peretele de stâncă și căzu apoi jos cu zgomot; că se auzi un șuierat furios, apoi un sunet înăbușit ca și cum un ciocan de fier ar fi izbit stanca. George aprinse imediat lampa și în clipa următoare detună pistolul său.

Într-adevăr, șarpele o zbughise înainte când auzise zgomotele acelea lângă ei. Se lipise de peretele stâng al gangului în care se afla tânărul și înainte de a se putea dezmetici, fu învăluit în lumina lămpii de buzunar.

Dar George fusese prea iritat. Glonțul sfâșiate pielea de pe ceafa cobrei, rana nu era însă mortală, sau cel puțin atât de gravă ca s-o amețească, după cum nădăjduse tânărul. Înainte să poată trage a doua oară, uriașul șarpe se dădu înapoi.

George își făcu imputări amare că nu-și luase mai mult timp pentru țintit. Atunci glonțul său ar fi zdrobit, cu siguranță ceafa reptilei și orice primejdie ar fi fost înlăturată.

Acum stătea însă iarăși ca mai înainte, șarpele pândea îndărătul cotiturii gangului, mai furios și mai însetat de răzbunare.

Ascultă din nou cu încordare. După împușcătură, gemetele și scâncetele încetaseră – dar acum începură iar. Tânăra femeie trebuia salvată și fără îndoiala că ne afla în apropierea fioroasei reptile. Să mai încerce odată șiretlicul dinainte, poate ca șarpele furios cădea iar în cursă. De asta data, George scoase cuțitul lui mare de buzunar, stinse lampa și ascultă iarăși. Trebuia să aștepte câteva clipe, apoi avea de gând să zvârle cuțitul.

Atunci i se păru că aude un târșăit ușor. Simțea cum părul i se face măciucă; își schimbase oare șarpele tactica? Se pregătea să atace pe întuneric, dușmanul care îl rănise?

Făcând o sforțare ca să nu-i tremure mana, George aprinse iar lampa. Dar se dădu fulgerător înapoi, căci numai la doi metri de el reptila își înălța capu-i scârbos.

Ea se repezi, dar nu-l atinse pe tânăr. În clipa următoare detunără două împușcături. Dar și de data aceasta George nu țintise bine, căci își putu da seamă lămurit că gloanțele sfâșiaseră numai carnea de la ceafa șarpelui.

Acesta lăsă fulgerător capul în jos și George trase din nou, crezând că reptila va repeta atacul.

Cu toate că și glonțul acesta nu făcu decât să-i sfâșie carnea, târâtoarei îi pierise pofta de atac. Bănuia, se vede, că-și găsisese nașul și poate că și împușcăturile o speriaseră.

Se retrase cu atâta repeziciune, încât glonțul pe care-i mai slobozi George se lovi de stânca, fără s-o rănească.

Târâtoarea dispăruse iarăși pe după colt. Câteva clipe George chibzui dacă să se repeadă într-acolo și, luând-o prin surprindere, să-i trimită glonțul hotărâtor. Dar mai avea numai doua cartușe în încărcător și asta era prea puțin pentru o faptă atât de îndrăzneată.

Vârî repede arma în brâu și scoase al doilea revolver. După ce trase piedica, stătea însă iar în gânduri. Cu două clipe înainte ar fi cutezat să se apropie. Șarpele se auzi iar ca se apropie, se va ridica iar în poziție de atac și când dânsul va ajunge la cotitura, reptila va ataca repede, nedându-i timp să tragă.

Trebuia să încerce din nou s-o momească, orbind-o cu lampa. Stinse repede lumina și ascultă. Venea iarăși?

Nu, erau gemetele bieteii femei. Ce chinuri trebuia să îndure! George își aminti a fi citit că veninul de șarpe arde ca focul, în vine.

Trebuia s-o scape, trebuia să-l aduci repede pe doctorul Bertram.

Scoase iarăși cuțitul de buzunar și-l zvârli înainte. Când acesta căzu jos i se păru că aude din nou târșăitul șarpelui.

Aprinse repede lampa și trase. Glonțul se izbi însa de stâncă.

Fărâme de piatră zburară în juru-i și ele trebuiră să fi nimerit șarpele, căci George auzi o șuierătură grozavă, apoi târșăitul trupului, care se îndepărta.

Viteazul tânăr se repezi îndată înainte. Până a nu ajunge însă, la cotitură auzi iarăși țipătul de groaza al doamnei Thompson.

Fără să țină seamă de primejdie, făcu încă un pas ajunse la cotitură. Lumină repede în gangul celălalt și văzu cu spaimă că acesta era lung numai de câțiva metri. Apoi se făcea iarăși o cotitura spre stânga, astfel ca gangul mergea în direcția de la început.

Îndărătul acestei noi cotituri trebuia să zacă biata femeie, căci acum George auzi din nou, foarte lămurit, scâncetele și

gemetele ei.

Sari repede înainte și când ajunse la cealaltă cotitura și lumina în juru-i, văzu în fața lui pe doamna Thompson, care încerca să se ridice. Părea că nici nu vede lumina vie a lămpii și când George o strigă, ea nu lăsa să se ghicească prin nimic că-i auzise strigătul.

George lumină în lungul gangului. La vreo cincisprezece metri depărtare, începea o a doua scară. Pe acolo trebuia să fie ieșirea în luminiș, poate ca în tufișul de lângă colibă, de unde se iviseră cele două cobre regale în dimineața trecută.

Tânărul se apropia de doamna Thompson și-i atinse ușurel brațul. Ea scoase iarăși un țipăt, atât de grozav încât dânsul se dădu înapoi, înspăimântat.

Cu siguranță că nenorocita credea că fusese atinsă din nou de reptilă. În primul rând trebuia fie răpusă dihania aceasta, apoi trebuia să fie silit Dranir s-o trezească pe biata femeie din somnul hipnotic în care o cufundase.

George își făcu repede loc pe lângă dansa, o atinse cu prilejul acesta și ea scoase iarăși țipatul acela înfiorător.

Tânărul se mira că tovarășii săi nu auziseră de fel răcnetele femeii. Dar probabil că fuseseră nevoiți să facă un ocol și nici nu se aflau încă în luminiș.

Merse repede înainte, urcă treptele în goana și văzu o priveliște atât de groznică, încât ramase ținut pe ultima treaptă.

Scara se sfârșea în coliba bătrânului indian. Dranir zăcea ghemuit pe o rogojină la câțiva metri de George. Ținea flautul la gură, dar nu scotea decât sunete slabe, căci se părea că abia mai poate respira.

Rana pe care i-o pricinuise glonțul tânărului trebuia să fie foarte gravă. În fața bătrânului, însă se legăna cobra regala. Capul ei atingea aproape tavanul colibei, ochii ei mici scânteiau ciudat și sângele îi curgea șiroaie din rănilor de la ceafa.

Înainte ca George să se poată smulge din înmărmurire, Dranir lăsa să-i cadă flautul. În aceeași clipă capul grozavei târătoare căzu în jos, colții-i puternici se înfipseră în umerii bătrânului care fusese atunci stăpânul ei.

Cu un țipăt înfiorător, Dranir sări în picioare, bătu cu brațele aerul, apoi se prăbuși greoi.

În aceeași clipă îndărătul lui George se auzi iar țipătul doamnei Thompson, dar tânărul n-avea timp acum să-l ia în seama. Cobra ridicase din nou capul, își legăna trupul încoace și-ncolo – își îndreptă ochii spre George...

Două împușcături detunară, trupul șarpelui fu zvârlit înapoi, târătoarea începu să se zvârcolească în coliba îngustă,

spărgând tot ce întâlnea în cale.

George se retrăsese îndată. Știa că nimerise bine acum, amândouă gloanțele găuriseră ceafa reptilei.

Totuși, nu trebuia să rămână în apropierea trupului ce se zbătea în luptă cu moartea, căci chiar, fu ultima clipă cobra și-ar fi putut înfige colții în carnea lui.

Cobora două trepte, atâta cât să mai poată privi în colibă. Atunci auzi îndărătul său un oftat adânc, apoi întrebarea:

— Dumnezeuule, unde mă aflu?

Tânărul întoarse repede capul și o văzu pe doamna Thompson îndărătul său. Ea își acoperi repede ochii cu mâna, căci o orbea lumina lămpii și repetă întrebarea dinainte.

— Sunteți în deplină siguranță, doamnă – răspunse tânărul, cu blândețe – eu sunt George Farrow.

În loc de răspuns, biata femeie leșină. Din fericire camarazii veniră și ei îndată.

Doamna Thompson se trezi din leșin abia când fu iarăși în patul ei. Nu-și aducea aminte de nimic și nu știa că trecuse printr-o aventura atât de grozavă.

Recunoștința colonelului fu nemărginită. Vru să oprească mai mult timp la dânsul pe vitejii camarazi, dar căpitanul refuză, susținând ca trebuie să plece neapărat.

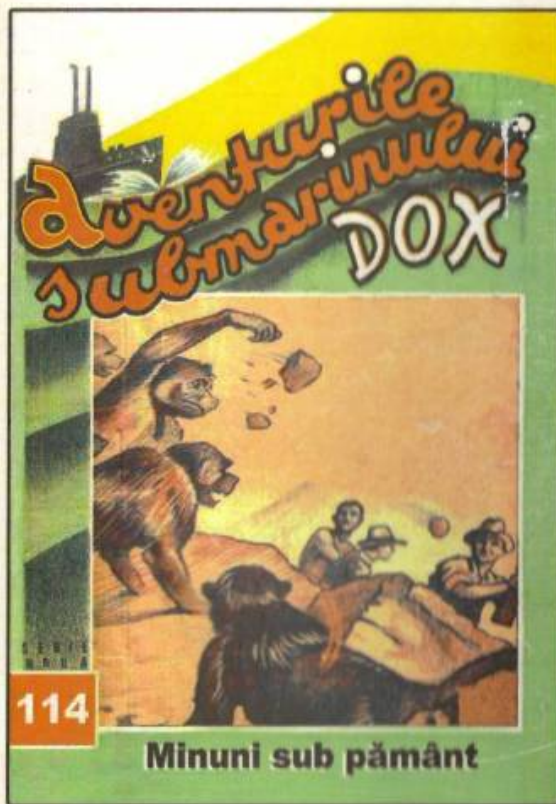
Și după un călduros rămas-bun, a doua în zori porniră spre țara prietenului lor.

Sfârșitul volumului: LUPTE CU ȘERPI.

În numărul următor:

MINUNI SUB PĂMÂNT.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

